

Trou du Bonheur

Door:
Jos Beyens (SC Avalon)

Foto's:
Dagobert L'Ecluse, Sven De Vos,
Michaëla Van de Castele
en Jos Beyens

Aragoniet in de Réseau 2013 (foto: Dagobert)

Naam: Trou du Bonheur
Akwa site: n°592 - 085
Ontwikkeling: 550 m, 12 m (+ 2,9 m, - 9,1 m)
Equipement: Geen
Topo: SC Avalon

Het massief van het Bois de Waerimont heeft nog steeds niet al haar geheimen prijsgegeven. De ontdekking van de Trou du Bonheur (2012) is daar het bewijs van. Hoewel de exploratie ervan nog niet beëindigd is, wil ik toch al een kort overzicht geven van de exploratie en de verdere mogelijkheden, omdat binnenkort de nieuwe AKWA (Atlas du Karst Wallon, nvdr.) verschijnt, die onder meer het Massief van Waerimont behandelt.

Op 27 februari 2012, na een week op de 'laten' en 'raketten', trek ik opnieuw naar het Massief van Waerimont. Ik wou de Trou du Poils weer bekijken, maar de dassen en vossen hebben aardig hun best gedaan: van de 21 m die we met Avalon hadden opengegraven, blijft niets meer over. Alles zit weer dicht. Ik begin daarom systematisch de helling te onderzoeken naar eventuele andere mogelijkheden. In één gaatje, niet ver van de Poils, voel ik lichte tocht. Ik kan enkele blokken weghalen en mijn speleo-instinct vertelt me dat dit wel eens iets kan worden. 's Avonds stuur ik in de club een mail rond met een foto van het gat. Een antwoord van Dagobert laat niet lang op zich wachten: "Dat ziet er een interessant gaatje uit. Ik ben wel kandidaat om dat eens met jou te gaan bekijken!"

Een tweetal weken later is het zover. Dagobert is een redelijk stevige graafmachine, dus de werken vorderen goed. We lossen mekaar geregeld af en halen enkele grote blokken en een heleboel zand uit het gat. Plots zegt Dagobert dat het beneden ineens frisser wordt. Er is een kleine opening vrijgekomen, dus we steken direct wierook aan om te controleren of er daadwerkelijk tocht uit komt. De rook wordt hevig naar binnen gezogen! Nu zijn we er zeker van: dit wordt iets!

Op 27 maart 2012 staan we terug aan de ingang. Annemie Lambert is er deze keer ook bij. Na nog enkele uurtjes graven en blokken zeulen wordt het er eindelijk breder. Nog wat extra verbreden en dan is het zover: we zien

een gangetje vertrekken en kunnen nu al een 4-tal m ver zien. Annemie probeert er zich al in te wurmen, maar het is spijtig genoeg nog iets te smal. Er is echter duidelijk tocht. Deze komt zowel van helemaal achteraan als vanuit een opening in het begin aan de linkerkant. Uiteindelijk wordt het die laatste opening die ons het vervolg geeft.

De volgende weekends wordt in de opening een berg aan werk verzet door verschillende leden van de club. Het is er smal en omdat het een dalende spleet is, is het werken er ook nog eens zeer lastig. We blijven hier hard doorwerken tot we op 6 mei de dag eindigen met zicht op vervolg. We plaatsen nog een 'injectie' om de toegang te verbreden en rijden hoopvol naar huis.

De volgende zondag zijn de verwachtingen hooggespannen. Dagobert, Paul en ik zijn de gelukkigen. We ruimen eerst het puin van de laatste injectie. Deze is zeer goed gelukt en na zeer korte tijd lijkt het vervolg breed genoeg. Ik kan er zonder veel moeite door en even later zit ik in een eerste, kleine galerij. Het vervolg is breed en ruim genoeg, maar in het begin zit er nog wat puin in de weg. Paul en Dagobert volgen en terwijl Paul filmt, maakt Dagobert de opening groter om even later de première tegemoet te kruipen. We exploreren diezelfde dag een complex geheel van smalle gangetjes en diaklazen, afgewisseld met twee ruime zaaltjes. Daarnaast zijn er hier en daar mooi gedecoreerde hoekjes. De structuur doet ons denken aan de verste regionen in de 'Waerimont' en we dromen dan ook al snel van een verbinding.

De rest van 2012 wordt besteed aan verdere desobstructiewerken en aan topografie. We stellen vast dat er op het einde van de grot zeker tocht is, maar de herkomst is onduidelijk. Tot slot wordt tijdens dit jaar de ingang verstedigd met twee metalen vaten.

We geven niet op, waardoor we op 13 januari 2013 een prachtig nieuwjaarscadeau krijgen. Dagobert, Michaëla en ik geraken eindelijk door een opvulling en exploreren die dag een 200-tal m aan gangen en zaaltjes. De 'Réseau 2013' is ruimer en beter geventileerd dan het vorige deel. We zien overall mogelijkheden om, mits desobstructie, verder te geraken. We gaan echter niet in de richting van de 'Waerimont' en de kans op een verbinding wordt alsmat kleiner. Waarschijnlijk is de Trou du

Bonheur dus een aparte meanderafsnoeiing geweest.

De doorgegraven passage, La Cloche, stort echter opnieuw in, waardoor we pas na drie lange dagen graven opnieuw in de Réseau 2013 geraken. Hierbij komt ook Serre Servaes (SC Persephone) een handje toesteken. Hij is de eerste niet-Avalonner die de grot bezoekt! De volgende weken staan opnieuw in het teken van topografie en desobstructie, maar ondanks het feit dat er links en rechts nog wat bij wordt gevonden, blijven we wat op onze honger zitten omdat ook hier alle gangetjes stoppen op instortingen.

Slechts op één plaats voelen we duidelijk tocht en we zijn er zeker van dat er een vervolg moet zijn, maar na dagen en dagen van lastig en gevaarlijk graafwerk, zijn we er nog steeds niet voorbij. We blijven echter volhouden. Réseau 2014 is er niet van gekomen, maar Réseau 2015 zal hopelijk alles goedmaken.

Ligging

De Trou du Bonheur ligt in het Bois du Waerimont in Éprave in de provincie Namen. Wanneer je de weg van Éprave richting Rochefort volgt, neem je het eerste weggetje aan je rechterkant. Op die plaats maakt de weg naar Rochefort een scherpe bocht naar links. Dit weggetje blijf je volgen tot je net voorbij het massief bent en je aan je rechterkant een zitbank ziet staan. Hier kan je best parkeren, maar als het voldoende droog is kan je eventueel het pad aan de rand van het bos inrijden en parkeren na een 100-tal meter.

Er vertrekt een redelijk zichtbaar pad dat de rand van het massief volgt. Aan je linkerkant zie je een uitgestrekte weide; hier en daar is het pad overgroeid. Op een bepaald ogenblik passeer je aan je linkerkant een bomenrij in de weide. Hier staat ook een afscheiding tussen twee delen van de weide. Je wandelt nog een 20-tal meter verder en klimt dan zes meter de helling op richting de grotingang. Ze is afgedekt met een houten deksel en is redelijk goed gecamoufleerd.

Nota: Een beetje verderop ligt nog een goed zichtbare grotingang: de Trou du Poils (21 m lang). Deze grot is echter bijna geheel terug opgevuld door dieren.

Sven in de mooiste diaklaas van de grot (foto: Jos)

Annemie in de lastige spleet beneden de ingang. (foto: Jos)

Beschrijving van de grot

De ingang van de grot is verstevigd met twee metalen vaten. Beneden is het vervolg evident. Na een nauwe, dalende spleet, volgt een kort en smal pijpje, waarna het iets ruimer wordt. De grot zelf is een labyrintisch complex dat bestaat uit een opeenvolging van smalle pijpen en diaklazen, met af en toe een ruimer zaaltje. Hier en daar zijn er in het systeem mooie concreties te zien. In de Réseau 2013 vinden we boeketjes aragoniet en gips. Dit is ook kenmerkend voor de nabijgelegen Réseau du Bois de Waerimont, dus waarschijnlijk is de grot een oude ondergrondse meanderafsnijding van de Lomme.

Vooruitzichten

De exploratie van de Trou du Bonheur is verre van klaar. We hebben achteraan nog steeds duidelijk voelbare tocht, maar het is er lastig

Sven in de Galerie des Mamelons (foto: Michaëla)

(en gevaarlijk) werken. Daarnaast zijn er nog enkele andere mogelijkheden waar we nog aan hebben gewerkt. De ontwikkeling van de grot bedraagt nu 550 m en we vermoeden dat een verdubbeling haalbaar is. Een verbinding met de Réseau du Bois de Waerimont is nog steeds mogelijk, hoewel we daar niet echt meer in geloven. Mocht dat toch ooit realiteit worden, dan zou dat een fantastische traver-

see opleveren. Wie weet... soms worden dromen werkelijkheid, nietwaar...

Coördinaten

Provincie: Namen
Gemeente: Rochefort/Eprave
Coördinaten: Lambert 72: X: 208882 m, Y: 92923 m, Z: 166.0 m

De topo van de Trou du Bonheur, anno 2015

